

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY IX. GIRONA, X DE SETEMBRE DE M.CM.XVIII. NVM. XC

Idearium (*)

En la misma manera que el pintor impresionista, que para dar color a los objetos (cielo, tierra, árbol, hojas) no da una nota saliente, ordenada, clara, serena, equilibrada; el músico de hoy acumula toda clase de elementos, perdiéndose en el detalle, en un caótico amasijo, sin que resalte una forma particular, concreta, una *idea* nueva.

***

Tan ridículo sería que el pintor que pinta una figura pensativa, nos dijera en un letrero en lo que estaba pensando (disparate estético), como es cuando se detalla el programa de una obra musical. La figura expresa el sentimiento general (alegría o tristeza), como el carácter de la obra musical es triste o alegre, gracioso o profundo. Explicar profusamente en la música los aspectos estéticos de la sensibilidad, es atenuar todo efecto, matar toda emoción.

***

La música puede ser en algunos casos *pintura* (ritmos, timbres), pero en ningún caso *literatura*. Cuando queremos admirar un paisaje natural, montaña, llano o mar, nos vamos al campo; cuando el paisaje es artístico, visi-

(*) Per deferència a l'autor, publiquem aquest article en castellà, però sense que això pugui suposar mai defeció en la catalanitat de SCHERZANDO.—N. de la R.

tamos un museo. Si queremos saborear una descripción, leemos una poesía o un fragmento literario. Yo no sé si los que no saben música se enteran del contenido de una obra musical por ciertas descripciones; lo que sí puedo asegurar es que los que la sabemos, no nos enteramos. Hacer de la música un arte literario, es una incomprensión de este arte.

***

¿Debe de ser el arte ameno, una especie de juego? ¿O debe de ser profundo? ¿Pero qué es lo profundo? El alumbramiento? no es doloroso? La emoción, en acepción mal elevada, no es consecuencia de la amenidad, sino del sentimiento, de la pasión, del dolor. Las obras más grandes no son amenas; son hondas, sentimentales. Hay quien cree que un arte superior no puede ser ameno. Sí puede expresar lo gracioso, lo cómico, lo humorístico; pero la música se rebaja cuando toca ciertos asuntos propios de la caricatura y del pincel.

***

Nunca ha sido la música menos expresiva, menos *musical* que actualmente, apesar — como dice un crítico — de sus emplastos pictóricos, veristas, pantomímicos y filosóficos.

***

La música después de Wagner ha retrocedido; pues el arte ultramoderno tiende, como principal aspiración, a estilizar los procedimientos técnicos y esto es un buen propósito. Pero la *idea* sin precedente es lo que echamos de menos; el genio melódico, la invención.

Todo el secreto de este arte está en la sonoridad, y, como el sonido es uno de los elementos de la música, se procura sutilizarle, quintaesenciarle, lo cual es una bella aspiración; pero siempre será la *idea*, que «es la forma musical precisa» el alma del arte de los sonidos. Por esto se prescinde hoy de la armonía clásica y se escriben (todo el mundo puede escribir) arbitrarias combinaciones de sonidos sin conexión ni lógica. La sensación es sólo lo que van buscando muchos artistas de hoy.

Yo creo no equivocarme al asegurar que lo pintoresco de las escuelas nacionalistas y el arte ultramoderno francés y ruso (tan admirado por los *snobs*) no perdurará. Aun no conocemos la obra total de los famosos *eineo* y ya ha pasado en Europa.

En cuanto al arte francés, llamado avanzado, no se habla de él más que en las capillas o cenáculos. Por cierto que las extravagancias de carácter melódico-rítmico de algunos raros modernistas, se deben a Strauss, que es casi el inventor de esas fórmulas y el que las usa sistemáticamente en muchas de sus obras.

ROGELIO VILLAR

Insistent

PER AL SENYOR ALBA

L diari *El Figaro* de Madrid publicà un ben documentat article de l'il·lustre músic i musicògraf En Rogeli Villar, qui ocupant-se de la pròxima temporada del Teatre Reial, dóna unes atinades observacions que, d'acceptar-se, constituïrien una manifestació depurada d'Art.

Es En Rogeli Villar un temperament optimista i un entusiasta sincer, encara que en el cas concret, desconfi de la gestió del ministre d'Instrucció pública, que és en definitiva el que ha de donar la sensació de que siga el Teatre Reial un temple de Bellesa. D'aquesta desconfiança en dedueix una conseqüència molt real i amarga a la vegada, i diu:

«Sabemos que nuestras observaciones se las lleva el viento; predicamos en el desierto.

»Todo porque a los ministros de Instrucción pública y Bellas Artes, en general, les importa un comino estas cosas de la música.»

Es un fet evident tot quant exposa el notabilíssim articulista; i tot perquè els nostres ministres d'Instrucció tenen de les coses de música un concepte tristíssim, posant-lo a un nivell d'indiferentisme, quan tindrien que ésser objecte de preferent atenció. Vegi's lo que succeeix amb els professors de música de les Escoles Normals espanyoles, que apesaratats pel vigent pla d'ensenyament d'aquesta assignatura, que marca una desproporció ridícula amb els que regeixen en tota altra nació civilitzada, proposaren una reforma ben orientada, documentalment demostrada, i no obstant,

els nostres ministres, fent cas omís de lo que constitueix una necessitat inajornable, permeten que el projecte dormi pels ministeris, des de l'Agost de 1917, sens volguer-se enterar de sa virtualitat ni tan sols donar lloc a la més petita deliberació.

Molt bé diu En Rogeli Villar, i ens fem nostre el seu concepte: «predicamos en el desierto». No obstant, com a homes conscients dels nostres deures, cumplim nostre missió, i «si nuestras observaciones se las lleva el viento», com diu l'escriptor, no serà pas nostra la responsabilitat; serà dels governants que per la seva indiferència no hauràn contribuït a fer una generació culte, car deixen en un lamentable abandó a la música, causa del desenrotllo del sentiment i base de la formació conscient dels homes del demà.

T. SOBREQUÉS

La vinguda del Mestre Morera

EGONS diguérem en el nombre passat de SCHERZANDO, el Mestre Morera estigué uns dies a la nostra ciutat entre el ròdol de sos amics i admiradors, siguent objecte de totes les atencions degudes a sos prestigis.

Els actes disposats a son honor tingueren les proporcions d'un veritable homenatge de la ciutat al gran compositor i eminent patrici que li dugué honor amb la seva vinguda.

El concurs del poble a les Rambles el dia de l'audició de les sardanes fou extraordinari. Tota la rara i deliciosa melodia de les cançons prenedores del Mestre fou chorejada dels aplaudiments de la multitud congregada per oirles.

L'orquestra de Perelada, amb la clàssica distinció que la caracteritza tragué admirablement tot el programa, tinguent que *visar* inclús, alguna de les composicions, entre elles *Serra amunt*.

D'entre les audicions d'estiu que's succeixen en la Rambla, l'audició *Morera* hi és rellevant i de felicitat recordació per tots els amadors de la nostra dansa nacional i de la bona música.

L'homenatge de la *Secció Orpheónica* del Centre Moral fou, altrament, cosa ben digna de la institució i del mestre qui la dirigeix, el nostre amic En Josep Baró, sota la direcció del qual s'escolà l'audició del es pessés del Mestre, fins arribar a l'*Empordà* que fou dirigida personalment per En Morera, després de la qual digué paraules d'elogi i d'encoratjament als joves cantaires.

També fou d'una escaient formosor l'homenatge íntim ofert pel nostre il·lustre amic el Sr. Dalmáu Carles al Mestre Morera, en els jardins de la senyorial demora del primer.

Tot tingué un compliment digne, com era d'esperar.

El Mestre Morera estigué sumament complagut dels nostres homenatges i obsequis i tingué per a tots paraules caluroses de remarciament.

Estigué visitant ademés, lo millor de la ciutat, entre sos amics, diguent amb paraules d'elogi, la beutat de les nostres coses.

Créiem, bonament, que el geni del Mestre no ha de trigar en donar-nos la seva cançó d'amor a la vetustat de la rica ciutat nostra: ho diguérem ans de la seva vinguda i ens complavem en repetir-ho avui.

FIDELIO

Diada de l'Orfeó Granollerí

LA BENEDICCIÓ DE LA SENYERA

(De nostre enviat e special)

A xamosa ciutat industrial de Granollers celebrà el dia 3 del present una de les seves festes més simpàtiques i agradables i que sens cap dubte ha de quedar ben gravada en els cors de tots els bons fills de la capital del Vallès.

Fou aquesta, la festa de la benedicció de la Senyera de l'*Orfeó Granollerí*, aciençada massa choral de 60 senyorettes, 50 homes i 30 nois que porta a cap el seu comés sota l'orientada direcció del jove mestre En Martí Llobet.

Cal esmentar per endavant, per a compendre més la joia d'aquest dia,

que a Granollers hi ha dos entitats chorals amb el mateix nom de Orfeó Granollerí; de la una podriem dir-ne l'autèntica i de l'altra l'apòcrifa. L'Orfeó Granollerí, com tots els de la nostra ben amada terra catalana, es formà a l'escalf de l'entusiasme que desperten en tot cor catalanesc els nostres purs i sagrats ideals, i amb el desig d'escampar amb les nostres mai preuades cançons aquesta llevor fecundadora que tants fruits dóna arreu de Catalunya.

Al constituir-se aquesta novella entitat, succeí, com succeix, també amb quasi totes elles, que de moment, es trobaren mancats de recursos per a actuar en local propi i anaren a recollir-se en un mal anomenat Circol de la Unió Lliberal, car es vegé tot seguit que la llibertat no sortia per enlloc i que un fort dogal els lligava i els privava d'expandir lliurement sos ideals, fins a privar-los de posar en llurs programes el nostre himne nacional que canten tots els Orfeons de Catalunya, i així fou com no trigà a succeir lo que no podia passar d'altra manera, i arribà un dia en que la ruptura es feu manifesta i els més decidits cantaires amb el seu mestre al davant emigraren, anant a buscar la indispensable independència per a desenrotllar ben lliurament la seva actuació.

Ben aviat van veure's els emigrats rodejats de valiosos elements que els hi proporcionaren la seva cooperació, mentres els de la Unió Lliberal pretenien mantenir les escurrialles del seu Orfeó, mirant de barrar el pas de totes les maneres a la nova i floreixent entitat que establint-se a primers d'aquest any en un local propi ha arribat ja a un grau de perfecció que els altres no poden menys que envejar.

Fou allavors quant les entitats Joventut Alhambrina i Agrupació Artística del Centre Catòlic mogudes pel companyerisme i l'esperit de fraternitat iniciaren una subscripció popular a fi de que tot Granollers pugués demostrar la seva simpatia al veritable i genuí Orfeó Granollerí regalant-li una formosa Senyera.

* * *

L'acte de benedicció i entrega d'aquesta fou lo que motivà la festa que amb tant plaer ressenyem. A dos quarts de nou del matí, portada pel senyor Peris, gerent de la casa Jorba que l'havia confeccionada, arribà amb el lleuger de Barcelona la Senyera, ademés dels padrins de la mateixa la

gentilíssima i encantadora Na Concepció Casanovas de Sabadell i el senyor En Josep Parera, fill de Granollers i resident a Badalona. També foren arribats amb el mateix tren els Mestres Millet, Llongueras i Alfonso, el crític musical En Joaquim Pena, nostre bon amic i col·laborador el poeta En Narcís Masó i els enviats especials de *La Veu de Catalunya*, *La Publicidad*, *El Correo Catalán*, *La Vanguardia*, *Las Noticias*, *El Día Gráfico*, *Revista Musical Catalana* i SCHERZANDO.

Foren rebuts a l'estació per la Junta de l'Orfeó i tots els orfeonistes oi més d'altres personalitats i autoritats i de l'orquestra «La Catalana» als acords de la qual es formà novament la comitiva, després de les presentacions de rúbrica per dirigir-se cap a l'església parroquial on havia de tenir lloc l'acte de la benedicció.

Al pas de la comitiva pels carrers i places, era vitorejada la Senyera i aplaudits l'Orfeó, padrins i personalitats.

L'església s'omplí tot seguit de gom a gom, verificant la cerimònia de la benedicció el Sr. Rector Dr. Clotet assistit de tota la comunitat, cantant després l'Orfeó la gran lamentació de Gounod *Gallia* amb el concurs de la orquestra «La Catalana». Permetin-se aquí una petita digressió: Donada la sana i noble corrent litúrgica actual i les recomanacions dels darrers pontífexs sobre música sacra, trobarem una mica impropri del marc sagrat de l'església, aquest cant de Gounod, pietós sí, però quelcom dramàtic i mondà.

Després d'aquest acte la comitiva es traslladà al hostatge de l'Orfeó on se feu la entrega de la Senyera. El Sr. Rusquelles president del mateix, obrí l'acte amb breus paraules oferint la presidència al Mestre Millet. El president de la Comissió especial per als treballs de la Senyera Sr. Arnau feu breu història de les gestions de la Comissió i de l'èxit que havien assolit cantant la joia d'aquell moment final.

El padri Sr. Parera dirigí entusiàstiques paraules als orfeonistes alentant-los amb la seva obra i oferint-los-hi son concurs, siguent molt aplaudit. Després la formosíssima padrina coronà la Senyera amb la primera llaçada de les barres catalanes, ofrena dels padrins, lo que li meresqué una llarga ovació.

El representant de la casa Jorba també feu ofrena en aquell moment de una altra cinta per la Senyera.

El Mestre Director de l'Orfeó En Martí Llobet, també llegí unes quartilles plenes de sentiments, patriotisme i optimisme en la seva obra, que li meresqueren grans mostres d'aprovació.

Després feren ús de la paraula els Mestres Alfonso, Llongueras i Millet. Intentar donar aquí una impressió de llurs peroracions es gairebé impossible; els tres són tres artistes de la música i de la paraula a l'ensem i llurs discursos són tan plens de bells conceptes i apreciacions justíssimes, amb tant alt valor literari cadascún d'ells, que voler resumir en breus paraules llurs conceptes seria un pecat contra la seva obra. Direm tant sols que cadascún d'ells obtingué una sorollosa ovació i corals felicitacions per part de tots, perquè amb sa presència i ses vibrants paraules ajuden a complementar arreu de Catalunya aquesta tasca grandiosa, social, patriòtica i fervent que duen a cap els benemèrits orfeons.

Apaigavats els aplaudiments fou cantat l'*Himne a la Senyera* del Mestre Millet, que ja no cal dir fou necessari repetir-lo sota la batuta del seu autor, finalitzant amb un entusiàstic cant de *Els Segadors*, tot plegat al mig de unes xardoroses ovacions, deixant el cor ple d'una joia infinita per la grandiositat de l'acte.

A la una, fou servit en el mateix pati del Orfeó, molt ben agençat, un esplèndid àpet amb que el padri de la Senyera obsequiava als cantaires, mestres, autoritats i personalitats assistents a la festa. La presidència estava ocupada pels padrins i demés personalitats esmentades i el banquet fou servit per la fonda «La Europa». A l'hora del xampany l'orfeonista N'Esteve Gurri feu un bell parlament de gràcies en nom de tots; i per a finalitzar, l'esquisit poeta En Narcís Masó s'aixecà a rendir un tribut d'homenatge i pleitesia a la gentilíssima i bella padrina Na Maria Concepció Casanovas, llegint una poesia improvisada en aquells bells moments, lo que li valgué una llarga ovació i corals felicitacions de tots els assistents; ens complavem publicant-la més avall.

A la tarda tingué lloc el concert en l'envelat de L'Alhambra atapeït de amants de les nostres cançons que subratllaren amb llargs aplaudiments totes les composicions del programa que foren totes elles molt ben cantades. Es tributà una ovació al Mestre Millet al cantar-se el seu *Cant de la Senyera* fins a fer-l dirigir an ell mateix.

Les obres executades foren les següents: Primera part. — *El Cant de la Senyera*, Millet. — *Els fadrins de S. Boy*, Pérez. — *Brindis*, Mozart. — *Cançó de lladre*, Sancho Marraco. — *La cançó nostra*, Morera. — *Sant Josep i Sant Joan*, Pérez. — *El Rossinyol*, Mendelssohn. — *El Pardal*, Pérez. — *La Mort del Escolà*, Nicolau. — *Himne de Nostra Parla*, Morera. — Segona part: *El remers del Volga* (popular rusa). — *Jovenivola*, Millet. — *Cançó de nois*, Grieg. — *El Pastoret*, Millet. — *Himne de l'arbre fruiter*, Morera. — Tercera part: *Gallia*, Gounod.

Els èxits se succeïren els uns als altres coronats de grans aplaudiments, finalitzant amb el cant dels *Segadors* que el compacte auditori escoltà de peu dret i descobert.

En resum fou una diada tota ella plena de un gran valor patriòtic i artístic, quin record perdurarà eternament en tots els assistents i quina influència benèfica s'ha de deixar sentir amb una forta poixança de l'Orfeó Granollerí al que enviem la nostra felicitació més choral, desitjant-li molts llorers i dies de glòria pel bé del nostre art i de la nostra terra.

A la gentilíssima padrina de la Senyera de l'Orfeó Granollerí

Na Maria de la Concepció Casanovas

Oh Maria Concepció,
oh fresca i gentil donzella,
rutilant com una estrella
i esclatant com una flò;

voldria dî una cançó
que iloés vostra harmonia
que digués vostra dolçô
i la vostra galania,

però com la cantaria
si el meu cant fóra esquifit?

Vós sou la claror del dia
i jo enfront vostre, la nit.

Sols diré que quan passau
tot l'ambient és més suau;
sols diré que vostra cara
fa tornar la llum més clara;

sols diré que vostres dons
i la vostra meravella
han fet la festa més bella
i més clares les cançons.

NARCÍS MASÓ I VALENTÍ

Correspondència

LA BISBAL.—En els Jocs Florals de l'Empordà foren premiades tres sardanes: una titulada «Gentilesa» del mestre Sancho Marraco molt inspirada, airosa i pulcrement composta; l'altra anomenada «El Rossinyol» del jove escriptor gironí Josep Baró basada en el cant popular del mateix nom i ben encertada; i la darrera del novell compositor també gironí En Joan March retolada «El petit bailet» en la que's glosa la vella cançó popular d'una manera acabada. Totes tres sardanes foren executades en l'acte de la festa per la cobla La Principal de La Bisbal que rebé grans aplaudiments per la seva excel·lent interpretació.

I a propòsit de sardanes. Durant la nostra festa major l'esmentada cobla donà a conèixer una sardana de l'Enric Casals, germà del cèlebre violoncelista En Pau, titulada «Lluny» que fou justament aplaudida i elogiada per totes les persones enteses en l'art musical. Es tracta d'una sardana, al nostre juí, de les millors de les que s'han donat a sentir enguany i una de les més hermoses de les que's coneixen. La melodia es sentimental i captivadora resplandint la tristesa del seu autor en els moments capdals de la seva vida, quan—com altres mestres catalans—han sentit la depriment sensació de la nostàlgia, en terres ben distants i distintes de la nostra mare Catalunya. «Lluny» és una sardana rica en sons nous, d'una plenitud i formosor admirables. Cap al final de la sardana aquesta deixa l'aire melangiós per a adquirir una alegria com si en mig de la tristesa de l'ànima adolorida del seu autor brollés el record de l'alegria i de la pau familiar o sentís el ressó d'unes belles notes de la nostra dansa.

BARCELONA.—*Gran Teatre del Liceu.* Ha tornat a aquesta ciutat, procedent de París, l'empresari del primer dels nostres teatres, don Joan Mestres, el qual ha deixat ultimats a l'esmentada capital els següents contractes de artistes per a la pròxima temporada d'hivern al Liceu.

Sopran, Genoveva Vix, la qual crearà a Espanya les noves òperes «Sapho» i «Le Joueur de Notre Dame». A més, cantarà «Manon», «Louise» i «Thais».

Aga Lahowska, cèlebre mezzo-sopran de la Opera Imperial de Varsòvia.

Argia Calas, mezzo-sopran de la Opera Comique de París. L'esmentada artista creà la part de «Mare» de l'òpera «Louise».

Jean Noté, famós baix de la Grand Opera, contractat exclusivament per a cantar «L'Africana».

Hector Dufranne, baríton absolut de l'Opera Comique, que estrenà «Le Joueur de Notre Dame».

Fèlix Vieullè, primer baix de la Opera Comique, que en l'actualitat està cantant «Mireilla», en aquell teatre.

Fins ara té el senyor Mestres escripturats també els mestres Vilate, Messina i

Vehils; les soprans Storchio, Campiña, Bellincioni-Stagno, Bossini, Pasini-Vitale, Pareto i Gessa; mezzo-soprans, Lahowska i Ramirell; tenors, Schipa, Palet, Magnez, Minghetti i Ferreri-Fontana; barítors, Viglione Borghese, Almodóvar. Crabbe i Alcott; baixos, Bettoni i Massini Pierali, i baix còmic, Rebonatto.

El repertori de la temporada es compondrà de les següents òperes: «Dannazione di Faust», «Africana», «Amantes de Teruel», «Aida», «Fra Diavolo», «Tristano», «Madame Butterfly», «Don Giovanni», «Thais», «Bohème», «Louise», «Manon», «Werther», «Barbieri», «Traviata», «Rigoletto», «Lucrecia Borgia», «Pagliaci», «Tanhauser» i com a novetats l'estrena de «La donna curiosa», i «I giogelli della Madona», de Wolff Ferrari; «Rakliff», de Mascagni; «Sapho» i «Le Joueur de Notre Dame», de Massenet; «El ventall», de l'Amadeu Vives; i «Morisca», de Pahissa.

Sembla que el senyor Mestres té molt avançades les gestions per a escripturar un tenor celebradíssim.

Les masses coral i de ball seran notablement reformades. S'encarregarà de la sastreria la casa Malatesta. Els pintors escenògrafs senyors Urgellés, Castells i Vidal estan activant el decorat per a les obres noves esmentades més amunt.

Noticiari

Amb èxit remarcable ha donat unes audicions de sardanes en aquesta ciutat, la orquestra-cobla La Selvatana de Cassà de la Selva. Heu's-aquí una agrupació de estudiosos elements que van conquerint prestigi per l'excelent execució de les obres que interpreta. Ultimament ens ha donat la nota simpàtica de fer-nos fruir les belleses de la sardana «A En Pau Casals» d'En Garreta, de quina obra n'ha fet un estudi concient.

✧ Firmada per la professora de música de l'Escola Normal de Guadalajara donya Pilar Blasco, hem rebut una circular de convit per a assistir a la visita que els professors de música d'Escoles Normals faran al ministre d'Instrucció Pública i al Director General senyor Gascon i Marin, el dia 19 d'aquet mes. L'objecte de la visita, no és altre que sollicitar la prompta resolució del projecte de millora i dignificació de la classe, proposant-se, ademés, visitar als directors dels diaris de la Cort i al notabilíssim escriptor En Rogeli Villar en súplica de que des de les columnes de sos respectius diaris, donguin l'apoi a ses aspiracions justíssimes. Sabem que són molts els professors de música que respondran a la cita, i compti l'organitzadora donya Pilar Blasco amb el concurs de SCHERZANDO.

✧ La llorejada cobla La Principal de La Bisbal, ens ha donat una audició de

sardanes en un dels carrers d'aquesta ciutat, que ha constituït per la agrupació musical un senyalat triomf. Heu's aquí el programa de les sardanes executades que per sa selecció, transcrivim: «La Santa Espina», Morera; «Per tu ploro», Ventura; «Lluny...», Casals (E.); «La festa major», Morera; «Festívola», Casals (P.), i «Camprodón», Manén. La interpretació donada fou excelent i justament elogiada d'una manera especial en les obres del mestre Morera, que dit sigui sense eufemismes, en feren una creació. Justesa, vida, dicció, són les característiques de aquesta entitat.

❖ Hem rebut la visita—que agraïm—dels mestres Morera, Granados i Garreta, del baríton Ignocenci Navarro, del director de l'orquestra de Sant Sadurní de Noia, de l'intelligent empresari del Gran Teatre del Liceu En Joan Mestres, d'En Narcís Masó, d'En Cassià Casademont i d'En Santpere.

❖ Per al dia 17 s'anuncia a la Rambla una audició de sardanes a càrreg de la illorejada orquestra-cobla Els Montgrins de Torroella, que executaran varies obres del mestre Morera, d'En Serra i alguna de les del seu director En Vicens Bou.

Cristianament ha mort a Teià, la ilustre senyora que en vida fou germana i mare respectivament dels nostres bon amics N'Andreu Vidal Llimona i N'Andreu Gassó Vidal. Fou tan distingida dama, un model exemplar de virtut que la feien estimable entre ses numerosos relacions. La seva mort la sentiran segurament totes les persones que havien tingut la sort de conèixer-la.

Testimoniem al nostre ver amic N'Andreu Gassó i família, nostre sentit condol.

Bibliografia

Del mestre Baró acabem de rebre un recull de sis cançons quines, bellament editades, ocuparan un bon lloc entre les altres obres d'aquet gènere. Forma el volum: «Muntanya avall», «Cant patriòtic», «Cercant l'amor», «Camp de fajol», «L'estiu de Sant Martí» i «La Pau», totes elles de melodia ben sentida, mereixent fer especial menció les intitolades «Cercant l'amor» i «Camp de fajol», que al nostre juí sobresurten notablement, no solament per sa originalitat, sí que també per sa forma harmònica no gens vulgar dintre sa senzillesa, que és la característica de totes les melodies que completen la nova publicació.